

နေနွယ်ဝင်မြင့်

ကြင်နာသူပေးတဲ့ ဝေဒနာ

(ဒုတိယအကြိမ်)

L လင်း

အခန်း(၁)

နွေနေ့၏ ပူရှိန်မျိုးကို ကိုးကိုး . . .ဘယ်တုန်းကမျှ ရွံ့ကြောက်သည် မရှိခဲ့။ နွေနေ့တင်တဲ့ လား။ ဆောင်းနှင်းနှင့် မိုးပွင့် မိုးစက်တွေကိုလည်း သက်သောင့်သက်သာ ခံယူနိုင်ခဲ့တာပါပဲ။

ကိုးကိုး . . . အကျင့်က နေပူပူ မိုးရွာရွာ မိုးကာဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ထီးလေးတစ်ချောင်းပင် ဆောင်းလေ့မရှိခဲ့ပါ။ နေပူထဲ၊ မိုးရွာထဲ၊ နှင်းစိုထဲ၊ ကိုးကိုး . . . တစ်ယောက် ကြည်မွေ့စွာ လျှောက်လှမ်းခဲ့တာပါပဲ။

"သဘာဝရဲ့ အပူဒဏ်အအေးဒဏ် စွတ်စိုမှုတွေပဲကွ၊ ဘာလို့ မခံယူနိုင်ရမှာ တဲ့ လဲ၊ လူဆိုတာ သဘာဝနဲ့ ထိတွေ့နိုင်ရတယ် "

ကိုးကိုး . . . အဲသည် လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာပါ။

ခုတော့ . . . ကိုးကိုး ခေါက်ထီးနက်နက်ကလေးကို ဖွင့်ဆောင်းလာခဲ့သည် ။ နွေနေ့ထက် ကိုးကိုးရင်ထဲမှ သောကမချမ်းမြေ့နိုင်ပါသည့် နှမ်းခြောက်မှုတို့ ကို တွန်းလှန်ချင်တာပါပဲ။ စင်စစ် ကိုးကိုး ထီးလေးဖွင့်ဆောင်းလာခဲ့ခြင်းမှာ သက်မဲ့အဖော်အဖြစ် အတူတူ ရှိနေစေခြင်းမျိုးလည်း ဖြစ်ပါ၏။

ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားသည် ။

လှုပ်ရှားမှုက စိုးထိတ်မှုကို ဖန်တီး၏။ ဪ . . . ဖိုးကျော် တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ တော့ ကိုးကိုး ဘဝမှာ စိတ်ညစ်ညူးမှုများ စွာကို ဖန်တီးရ

ယူစရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဦးမှာ ပါပဲ။

ခြံဝင်းကြီးက လမ်းမပေါ်မှာ ပါပဲ။

သို့ပေမဲ့ . . . ကုန်းမြင့်မှာ တောင်ပတ်လမ်းသဖွယ် ကွေ့ဝိုက်ဖောက်ထားသည့် လမ်းတစ်လျှောက်က လမ်းမကြီးနှင့် ခြံဝင်းကို ကွာလှမ်းစေခဲ့သည်။ ။ လျှောက်လှမ်းရသူအဖို့ ခရီးကို ပိုဆန့်ပေး သလိုဖြစ်နေသည်။ ။ ပြီးတော့ . . . လမ်းတစ်လျှောက် အံ့ဆိုင်းနေသည့် အပင်တွေကြောင့် ဟိန်းမား သည့် အဆောက်အအုံကြီးက အမြင်စက်ဝန်းမှ ကွယ်ပျောက်နေသည်။ ။

ကိုးကိုး . . . လမ်းလေးတစ်လျှောက်မှာ ကွေ့ကာဝိုက်ကာ လျှောက်ရင်း ရင်ထဲမောလာရသည်။ ။ ရင်ခုန်ခြင်းများ နှင့်အတူ အားငယ်လိုက်ပါတိခြင်း။

"ကြည်မွေ့အိမ်" ဆိုသည့် တည်းခိုရိပ်သာကြီးမှာ အပန်းဖြေ စားသောက်ရန်၊ တည်းခိုနားနေရန် သုံးလေးသိန်းတန်ကားကြီးစီးလျက်၊ လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ငွေအပြည့်ဖြည့်လျက်၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအဖော် ဝန်းရံလျက် လာခဲ့ရခြင်းသာဆို ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။

ခုတော့ . . .

ဘေးနားမှ ကားတစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်။ ။ ကိုးကိုးမျက်နှာငယ်စွာ လမ်းဘေးကပ်၍ ရှောင်ရ၏။ သည် အရပ်၊ သည် ခြံ၊ သည် တိုက်ကြီးဆီသို့ ခေါက်ထီးလေးဆောင်း၍ ကုန်းကြောင်း လျှောက်လာသူဆိုလို့ ကိုးကိုးတစ်ယောက်ပဲ ရှိပါသည်။ ။ ကားတွေ . . . ကားတွေနှင့်ချည်းသာ ငြိမ့်ညောင်းညင်သာ ရောက်ရှိလာတတ်မြဲ။

ကိုမျိုးက ကားနှင့်မောင်း၍ ပို့ပေးပါမည် ဆိုတာ လက်ခံခဲ့မိလျှင် အကောင်းသား။ သို့ပေမဲ့ သည် အရပ် သည် ဌာနသို့ ကိုးကိုး ရောက်လာရသည့်ကိစ္စကို ကိုမျိုးလည်း မသိစေချင်ခဲ့။ ကိုမျိုးကို ဘယ်သွားမည်ဆိုတာမပြောခဲ့။

အကူအညီတောင်းရတာ များ လွန်းပြီမို့ ကိုမျိုးကို ဒုက္ခမပေးချင်တော့ပါ။ မကောင်းသည့် အကြောင်းတွေ ပြောရဖန်များ ပြီမို့လည်း ဤကိစ္စအတွက် ထပ်မရက်ချင်ပြီ။ ကိုကိုကြီးနှင့် ငါးနှစ်တိတိ ကင်းစိမ်းပြတ်တောက်ခဲ့သည့် ကာလအပိုင်းအခြားမှာ ကိုမျိုးသည် သာလျှင် အစစကူညီသူ ဖြစ်ခဲ့၏။

ကျေးဇူးတင်စွာ သတိရလိုက်ပါတယ် ကိုမျိုးရယ်။

မှန်တံခါးဝကြီးမှာ အင်္ကျီဖြူ၊ ဘောင်းဘီနက်ပြာ၊ လည်စည်းနက်ပြာနှင့် ဝတ်စုံပြည့် အလုပ်သမားတစ်ဦးက အသင့်အနေအထားနှင့် ရပ်လျက်ရှိ၏။ ကားထိုးဆိုက်လာတိုင်း တံခါးပြေး ဖွင့်ကာ ကြိုဆိုဖို့ က သူ့တာဝန်ပါ။

ထီးကလေးဆောင်း၍ ကုန်းကြောင်းလျှောက်လာသူကို အစောင့်အလုပ်သမားပင် မည်သည့် နည်းဖြင့် ဆီးကြိုပျူငှာရမှန်း မသိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည် ။

ကိုးကိုး . . . အလုပ်သမားရှေ့မှာ ရပ်၏။ သူမကို ကြောင်ကြည့်နေသူထံမှ မျက်နှာလွှဲကာ ထီးကို ပိတ်သည် ။ စင်စစ်အားမွေးယူနေရခြင်းပါ။

"ဦးစံချိန်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ ပါ"

အသံက တုန်ချင်၏။

"ခင်ဗျာ"

မကြားလိုက်လို့ တော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ အံ့သြမှုအာမေဠိတ်သာ ဖြစ်နိုင်၏။

"ဦးစံချိန်နဲ့ တွေ့ဖို့ ပါ"

နောက်တစ်ခွန်းထပ်ပြောခြင်းဖြင့် အားအင်အနည်းငယ် ပြည့်လျှမ်းလာသလို ကြိုးစား ခံစားလိုက်ရပါ၏။

"ချိန်းထားပါသလား ခင်ဗျာ"

နဖူးပေါ်ဝှေ့ကျနေသည့် ဆံနွယ်အချို့ကို ကိုးကိုးအလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာသလို သပ်တင်သည် ။ တမင်လှစေဖို့ ချထားပြီးကာမှ လက်နှင့်အသာသပ်တင်ရုံဖြင့် ဆံနွယ်မျှင်တို့ က ထားရာမှာ မနေ၊ နဖူးပေါ်သို့ ဝဲခနဲပြန်ကျသည် ။ ကိုးကိုး ခေါင်းဆတ်၍ သိမ်းမိပြန်၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

ပြောသံမှာ ရှက်ဟန်စွက်သွားရလေ၏။ တော်ပါသေးရဲ့ ၊ ခုချိန်မှာ ကားတစ်စီးတလေမျှ ထိုးဆိုက်မလာပေလို့ ၊ နို့မို့ဆို . . . အစောင့်အလုပ်သမားက ကိုးကိုးကို ပစ်ထားခဲ့ကာ ကားဆီသို့ ပြေးလွှားကြိုဆိုမှာ မလွဲ။ ကိုးကိုး ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်ရမလဲ။

"သူဌေးနဲ့ သီးသန့် တွေ့ချင်တာလား"

"အဲဒီသူဌေးဆိုတာ ဦးစံချိန် ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်၊ သီးသန့်တွေ့ဖို့ပဲ"

သည် ဌာနမှာ တံခါးစောင့်ကစပြီး ကြောက်နေရလျှင် သိပ်မဟန်ဟု တွေးကာ အရဲစွန့်၍ ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည် ။

တံခါးစောင့်က ကိုးကိုးကို ခြေဆုံး ခေါင်းဖျား အစုန်အဆန်ကြည့်
လေ၏။

ဘယ်လိုလဲ။

သူဌေးသားဆို လူက ငယ်သေး၏။ ပြီးတော့ လူပျို၊ ဘယ်တုန်းကမျှ
ဘယ်မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့်မျှ ပတ်သက်ဖူးသည် မရှိခဲ့။ သူဌေး
ထံ အလည်အပတ်လာသည့် မိန်းမသားဧည့်သည် တစ်ယောက်မျှလည်း
မရှိဖူးခဲ့ချေ။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ သူဌေးသီးသန့်ဧည့်ခံတတ်သည့် မိသားစုတွေထဲမှာ
သာ မိန်းမသား ပါချင်ပါ တတ်တာ။ သူဌေးလောက် အမျိုးသမီး ပြဿ
နာကင်းသူ ရှားမှ ရှား။ သည် အမျိုးသမီး ပုံစံကလည်း မဟုတ်တရုတ်ပုံ
မပေါက်။

ညှိုးရိပ်ဖြင့် နွမ်းနေသည့် မျက်နှာပြင်က တည်၏။ ကလက်ချင် သွ
က်ချင်ဟန် ကင်း၏။ သူဌေး၏ နွမ်းပါးသော ဆွေမျိုးနီးစပ်ထဲကများ
လား။ သည် လိုဆိုလျှင်တော့ ပို့ပေးဖို့ ရှိသည် ။ ခက်တာက သူ့ဆီလာမ
ည့် ဧည့်သည် ကို ကြိုမပြောပဲ သူဌေးအခန်းထဲ တိုက်ရိုက်သွင်းပေးလို
က်လျှင်လည်း သူဌေးက မကြိုက်တတ်ချေ။

"ချိန်းထားပါသလား ခင်ဗျာ"

"ချိန်းတော့ မထားဘူး၊ တွေ့ဖို့ ကိစ္စရှိလို့ "

"ချိန်းမထားရင် . . ."

"ဦးစံချိန်က မအားဘူးလား၊ မရှိတာလား"

မှန်တံခါးနောက်ကွယ်မှာ ခေါင်းလောင်းသံ တီခနဲ မြည်လာသည် ။
တံခါးစောင့်က အတွင်းပြော စကားပြောခွက်ကို ပြေးကိုင်၏။

"ကိုထူးလား"

"ဟုတ် . . .ဟုတ်ကဲ့ . . . သူဌေး၊ ဒီမှာ အမျိုးသမီး . . ."

"ဟုတ် "

ကိုထူး ခုမှ သက်ပြင်းမောကို ချနိုင်တော့သည်။ သူ့ပျာယာခတ်အောင် လှုပ်ရှားသွားတာကို စောင့်ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးဘက်သို့ လှည့်သည်။

"အဟဲ"

သွားဖြလေးနှင့် ရယ်ပြပေမယ့် အမျိုးသမီးက ခပ်တည်တည်ပါပဲ။

"ကြွပါ ခင်ဗျာ"

မှန်တံခါးကြီး ပွင့်လေ၏။

တံခါးပွင့်သည် နှင့် စိမ့်ခနဲ အေးချမ်းမှုက ဆီးပက်သည်။ နေပူထဲမှ လာရသူမို့ လန်းဆန်းသွား ရ၏။ ကိုးကိုး တံခါးဝမှာ ပင်ရပ်လျက် မျက်ဝန်းရွှေ့ကာ အကဲခတ်သည်။ ခမ်းနားထည်ဝါလှပါဘိ ခြင်း။

ရွှေအိမ်စံနန်းကြီးထဲ အိပ်မက်၊ မက်ပြီး ဖြုန်းခနဲကျရောက်ခဲ့သလား ထင်မိသည်။ ရင်ထဲကြည်မွေ့သွားမိတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကြည်မွေ့အိမ်ဟု နာမည်ပေးထားတာ ထင်ပါရဲ့။

"ဟောဒီ ကိုထွန်းနဲ့ လိုက်သွားပါခင်ဗျာ၊ ကိုထွန်း . . .သူဌေး ဧည့်သည် "

ကိုးကိုးကို ပြောပြီး နောက်ထပ် ဝတ်စုံပြည့်နှင့်အလုပ်သမားတစ်ဦး ကိုပါ ဆက်ပြော၏။

"ဟေ"

"လွတ်လိုက်တဲ့ "

ကိုထူးလိုပင် အံ့သြနေသည့် ကိုထွန်းကို ကိုထူးက တစ်ခွန်းတည်းနှင့် ရှင်းပြီးသားဖြစ်အောင် ပြောသည်။ ကိုထွန်း နားလည်၏။

"ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ"

ကိုထွန်း ရှေ့မှ လျှောက်လေ၏။ လွတ်လိုက် . . . ဆိုသည့် စကားအဆုံးမှာ ဧည့်သည် ကို သူဌေးထံ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် ပို့ဖို့ ရှိသည်။ သူဌေးက စကားအပိုပြောတာ မကြိုက်။ အလုပ်ကို အမြန်ဆုံးနှင့် အမှန်ဆုံးလုပ်မှ ကြိုက်၏။ အလုပ်သမားတွေအပေါ်မှာ ရက်ရောတတ်ပေမယ့် မျက်နှာထားက ထာဝရတည်တံ့နေတတ်သည့် သူဌေးကို ကိုထွန်းတို့ အားလုံး လေးစားရွံ့ကြောက်ရ သည်။

"ဒီမှာ လာတည်းခိုစားသောက်တဲ့ ဧည့်သည် တွေအတွက် လိုလေးသေးမရှိအောင် ဆောင်ရွက် ပေး၊ စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြော၊ မျက်နှာကို ချိုချိုထား၊ အဲဒါ အလုပ်သဘောပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ စကားရော ဖောရောနဲ့ ပရောပရည် မကြိုက်ဘူး"ဟု ပြောထားခဲ့ဖူးသည် လေ။

သူတို့ ဖိနပ်တွေစီးလျက် လျှောက်နေကြသည့် ကော်ဇော်ကြီးကို ကိုးကိုး ငုံ့ကြည့်ကာ နှမြော နေမိသည်။ စင်္ကြံတစ်လျှောက်မှာ သဘာဝအလင်းရောင် မရှိပါဘဲ ဝါဖျော့ဖျော့မီးရောင်သာ လင်းနေ၏။ အအေးဓာတ်က စိမ့်စိုနေသည် မို့ လေအေးပေးစက်တွေ နေရာအနှံ့ ဘယ်နှလုံးများ တပ်ထားလေသလဲဟု ကိုးကိုး မဆီမဆိုင် တွေးရင်းက လျှပ်စစ်ဓာတ်အားခကို တွက်ကြည့်မိလေ၏။ တေးသွားချည်းသက်သက် ဂီတသံက တိုးတိုးဖြည်းဖြည်းလေး ဘယ်နေရာကဆီမှန်းမသိ ကြားနေရသည်။

ကော်ဇော်ဘေး တစ်ပေခန့် ကျန်နေသည့် ပါကေးကွက်တွေပေါ်မှာ ပန်းအိုးတွေအပြည့်။

ပင်ချင်းယှက်နေ၏။ ပန်းအိုးလေးတွေကတော့ သေးသည် ။ အာဖရိကန်ဗိုင်းလက်ဟု ခေါ်သည့် အိမ်တွင်းစိုက်ပန်းမျိုး အရောင်တွေက အစုံ၊ ပန်းတန်းကလေး ဖြစ်နေပုံက ကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ထဲ ပျော်ဝင်သွားရသလောက်ကို ကြည်မွေ့ဖွယ်ဖြစ်သည် ။

ပန်းအိုးလေးတွေကို အကြောင်းမဲ့စွာ ရေတွက်ရင်း ကိုးကိုး ရင်ထဲ အားငယ်စိတ်တို့ ပိုမိုဖြစ်ထွန်းရသည် ။ ကြည်မွေ့အိမ်မှာ မကြည်မွေ့နိုင်သည့် အဖြစ်ပါပဲ။

"အခန်းထဲမှာ သူဌေးရှိနေပါတယ်"

အခန်းတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်၍ ပြောကာ ကိုထွန်းဆိုသူချာခနဲလှည့်၍ ပြန်တော့သည် ။ ကိုးကိုး ဘာလုပ်ရမလဲ။ အခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်ဝင်သွားရမှာ လား၊ တံခါးကို လက်နှင့်ခေါက်ရမှာ လား။ အဟမ်း . . . အဟမ်းဟု ချောင်းသံပေးရမှာ လား။

သိမ်ငယ်စွာ ခံစားရစိတ်တွေကို ကြိုးစားတွန်းလှန်ပေမယ့်မရ။ ကိုးကိုး ရောက်လာရသည့် အဖြစ်က တောင်းပန်ဖို့ ၊ ညှာတာထောက်ထားပါရန် တိုးလျှိုးဖို့ ၊ အသနားခံဖို့ ။

ဦးစံချိန်ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဘယ်အရွယ် ဘယ်ပုံစံမျိုးမှန်းလဲ ကြိုသိမထားခဲ့။ သူဌေးပီပီ ဂိုက်ကြီး ဆိုက်ကြီးနှင့်ဟိတ်ဟန်ထုတ်ကာ ဆက်ဆံမှာ လား။ မောက်မောက်မာမာ ပြောမှာ လား။ သူ့စာတစ်တန် ပေတစ်တန်ထဲမှာ တော့ အဟန့်ထည်လွန်းသည် ။

"ကိုးကိုးဆယ် . . .

အုပ်ထိန်းသူ အစ်မတစ်ယောက်အဖြစ် အကြောင်းကြား သိစေလိုက်ပါသည်။ ။ ကိုးကိုး ဆယ်၏ မောင်၊ မောင်ကျော်မျိုးဆယ်၏ ကြွေးမြီကိစ္စများ အတွက် အမြန်ဆုံးရှင်းလင်းရန် လာ ရောက်တွေ့ဆုံစေလိုပါသည်။ ။

ဦးစံချိန်"

စာက တိုသလောက် ငွေရှင် ကြေးရှင် မြီရှင်ဟန်အပြည့်စွက်၏။ သည် စာကို ရကတည်းက ကိုးကိုး စိတ်လည်း ညစ်၊ ဝမ်းလည်း နည်း၊ မကြိတ်တတ် မစည်တတ် ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေကို ပြန်တွေးဖို့ ပင် အားမရှိချေ။

မောင်ဆိုးအစ်မမို့ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေရုံဖြင့်မပြီး၊ အစ်မကြီး အမိအရာ နေပေးရမှာ ပါပဲ။ ဦးစံချိန်ဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက နင်းဖိပြောဆိုသည့်တိုင် ပင်ကိုမာနလေးကို ဖြုတ်ချကာ အသနားခံ ရမှာ ပါပဲဟု ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အားပေးရင်း တံခါးကို လက်ဆစ်လေးနှင့် ခေါက်လေ၏။

"ဝင်ခဲ့ပါ"

အသံက ဩဇာနှင့် ပြည့်နေသည်။ ။ တစ်ဖက်သားအပေါ်မှာ လွှမ်းမိုးစိုးပိုင်နိုင်မည့်မာန်က ပြည့်ပါသည်။ ။ အောင်မြင်နေသူတစ်ဦး၏ ပီသကြည်မြသံစစ် ဖြစ်လေ၏။

ကိုးကိုး လက်ကိုင်ကြေးဘုလေးကို လှည့်သည်။ ။ အခန်းထဲ မြန်မြန်ရောက်ကာ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန်ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့နိုင်ဖို့ စိတ်စော၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ ပင် သည် အခန်းထဲသို့ အချိန်နောက်အကျဆုံး ဆွဲထားချင်မိ၏။

ခုချိန်မှာ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက် လာပြီးသား ဖြစ်နေလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ။

ရင်ထဲမှာ ခုန်စပြု၏။ အားငယ်စိတ်ဖြင့် ခုန်လှုပ်လာရသည့်ရင်ကို ဖိ
မနေချင်တော့ပါ။ ဘာထူးတော့မှာ မို့တဲ့ လဲ။ ကိုးကိုးဆယ် လာပါပြီ ဦးစံ
ချိန် . . .ဟု ရင်ထဲမှာ အားတင်းရေရွတ်ကာ တံခါးကို ဖွင့်လေ၏။

"ဟာ . . . ကိုကိုကြီး"

လှစ်ခနဲ အပျော်ကြောင့် လူက ရှေ့ကို ဖျတ်ခနဲရောက်သွားပြီးမှ တန့်
ခနဲ ရပ်သွားရတော့ သည် ။ ရုတ်တရက် အပျော်လေးချုပ်ငြိမ်းကာ ရှက်
ရွံ့စိတ်များ ကြီးစိုးရလေ၏။ ကိုကိုကြီးမို့ တော်ပါ သေးရဲ့ ဆိုသည့် အ
တွေးက စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ပိုဆိုးပါပြီဆိုသည့် ဘက်သို့ ကူးလေ၏။

ခေါင်းကိုငုံ့ကျကာ ကြေကွဲစိတ်ဖြင့် ရစ်ဝိုင်းလာသည့် မျက်ရည်စများ
ကို သိမ်းရပါ၏။ ငိုပြလို့ လည်း အကြောင်းထူးဖို့ မရှိပြီလေ။ သူ့စာကို
ကြည့်ပါလား။ ကိုကိုကြီးရယ် . . . ကိုးကိုးမှန်း ကြိုသိထားလျက်နဲ့ ရေးရ
က်တယ်။